

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobkyně: MUDr. K. M., bytem M. L., zastoupené: JUDr. Pavel Turoň, advokát, se sídlem Moskevská 66, 360 01 Karlovy Vary, proti žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen ČSSZ), v řízení o žalobě ze dne 7.7.2014 proti rozhodnutí žalované ze dne 5.5.2014 č.j. X o přeplatek na starobním důchodu,*

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 5.5.2014 č.j. X a jemu předcházející rozhodnutí č.j. X ze dne 7.3.2014 se z r u š u j í pro vady řízení a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je p o v i n n a zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce JUDr. Pavla Turoně na nákladech řízení částku ve výši X,-Kč na účet vedený u Komerční banky, a.s., číslo X, VS 314912, nejpozději do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou, k níž byla připojena i kopie napadeného rozhodnutí, se žalobkyně domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 5.5.2014 č.j. X, jímž žalovaná zamítla její námitky a potvrdila rozhodnutí ČSSZ č. II. č.j. X ze dne 7.3.2014, kterým bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů a ve spojení s ustanovením § 37 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon**), o nároku ČSSZ na vrácení přeplatku na starobním důchodu žalobkyně před dosažením důchodového věku za dobu od 22.6.2008 do 21.1.2010 v částce 90.039,-Kč. V rozsáhlém odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 5.5.2014 žalovaná zdůraznila, že přezkoumala námitkami napadené rozhodnutí č. II. ze dne 7.3.2014 v plném rozsahu a po provedeném dokazování zjistila, že přeplatek na starobním důchodu před dosažením

důchodového věku byl vyčíslen ve správné výši a v souladu s právními předpisy; dále popsala průběh celého řízení zahájeného *podáním žádosti žalobkyně dne 13.10.2006* o starobní důchod před dosažením důchodového věku (dle § 31 odst. 1 zákona ve znění účinném do 31.12.2009) s požadavkem na jeho přiznání od 22.1.2007, tedy celé tři roky před dosažením důchodového věku, avšak potřebnou dobu pojištění žalobkyně získala až poté, co Penzijní fond Ruské federace (dále jen **Penzijní fond**) po více než šesti letech potvrdil ČSSZ veškeré doby zaměstnání, které získala na území Ruské federace (dále jen **RF**) před svým přesídlením do České republiky (dále jen **ČR**) a do dosažení důchodového věku jí ode dne požadovaného přiznání starobního důchodu chybělo celých 1096 dnů; *rozhodnutím ČSSZ ze dne 26.6.2013* byl žalobkyni přiznán požadovaný důchod od 22.1.2007 ve výši 4.042,-Kč; žalobkyně od 23.5.2007 do 31.12.2009 vykonávala výdělečnou činnost jako zaměstnanec v pracovním poměru pro společnost Léčebné lázně a.s. v Mariánských Lázních (*odpracovala 940 dnů*), přesto jí žalovaná za tuto dobu vyplatila na účet dne 1.7.2013 starobní důchod v celkové výši 90.039,-Kč, byť ve formě doplatku, ačkoliv jí nenáležel; s ohledem na výdělečnou činnost žalobkyně došlo ke zkrácení doby, za kterou se snižovala výše procentní výměry starobního důchodu před dosažením důchodového věku (*z původních 1096 dnů na 156 dnů*), ČSSZ proto přepočítala výši procentní výměry jejího starobního důchodu před dosažením důchodového věku na měsíční částky uvedené ve výroku napadeného rozhodnutí č. I. ze dne 7.3.2014, kdy celkový doplatek důchodu za dobu od 22.1.2007 do 21.2.2014 představoval sumu 264.785,-Kč, avšak žalobkyni nenáležela výplata tohoto důchodu od 23.5.2007 do 21.1.2010, proto je žalobkyně povinna vrátit vzniklý přeplatek, který byl zjištěn a vyčíslen až v červnu 2013 v uvedené výši nejvýše pět let zpětně ode dne výplaty dávky (§ 118a odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb.), tedy za dobu od 23.5.2007 do 21.1.2010.

Z připojené kopie *rozhodnutí ČSSZ č. II ze dne 7.3.2014 č.j. X* je zřejmé, že jím bylo žalovanou rozhodnuto tak, že podle ustanovení § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. má ČSSZ vůči žalobkyni nárok na vrácení přeplatku v částce 90039 Kč, který vznikl v období od 22.6.2008 do 21.1.2010 s odůvodněním, že žalobkyni byl v období od 23.5.2007 do 21.1.2010 vyplácen starobní důchod, ačkoliv nenáležel, neboť žalobkyně vykonávala výdělečnou činnost před dosažením důchodového věku (*uvedeny i měsíčně vyplácené částky*), čímž vznikl přeplatek ve výši 90039 Kč; závěrem bylo uvedeno, že na úhradu přeplatku byl v souladu s ustanovením § 42 zákona č. 219/2000 Sb., *o majetku ČR a jejím vystupování v právních vztazích*, ve znění pozdějších zákonů, použit doplatek starobního důchodu ve výši 132393 Kč, náležející na základě rozhodnutí ČSSZ č. I. ze dne 7.3.2014, č.j. 505 522 394/423; povinnost k úhradě přeplatku se tedy neukládá.

V *žalobě* vyjádřila žalobkyně nesouhlas s napadeným rozhodnutím, protože žalovaná neřeší důvod, proč tomu tak bylo, kdo je za daný stav zodpovědný a hlavně vůbec neprokazuje, zda když důchod přijímala, věděla či mohla vědět nebo předpokládat, že jí byl důchod vyplácen neprávem. Pokud by toto bylo při rozhodování řešeno, nemohlo by být napadené rozhodnutí vydáno. Pravda je, že řádně podala žádost o přiznání předčasného důchodu, ale jeho přiznání nebylo vyřízeno včas, přičemž jeho výše není určena do dnešního dne, tj. ani po sedmi letech. Výplata důchodu také nebyla prováděna pravidelně v měsíčních intervalech, jak jí dle zákona náleží, ale došlo k jeho hromadné výplatě poté, co se v červnu 2013 obrátila s žádostí o pomoc na prezidenta ČR. Peníze přijala v dobré víře s tím, že jí

náleží. Dále uvedla, že i pokud by jí důchod byl vyplácen pravidelně, pak by v tehdy přiznané výši nestačil ani na její obživu, ani na zajištění běžných potřeb. Situace, do které se dostala, je tedy výhradně důsledkem nečinnosti ČSSZ. Z tohoto důvodu nepovažuje požadavek na vrácení za správný. Dosavadním postupem žalované utrpěla újmu, a to nejenom materiální, ale zejména psychickou a v důsledku toho i újmu na zdraví. Žalovaná neprokázala z její strany porušení § 118a odst. 1 zák. č. 582/1991 Sb., že tedy věděla či mohla vědět a předpokládat, že důchod je jí vyplácen neprávem, nejsou tak splněny zákonem stanovené podmínky pro to, aby žalovaná byla oprávněna požadovat vrácení vyplaceného důchodu. Potvrdila-li žalovaná zápočet údajného přeplatku s nárokem na výplatu starobního důchodu dle rozhodnutí č. I. ze dne 7.3.2014, pak takový zápočet je nemožný a protiprávní, i pokud by žalovaná měla na vrácení přeplatku nárok. Protiprávnost takového rozhodnutí je zřejmá z toho, že k zápočtu bylo přistoupeno, přestože rozhodnutí č. I. nebylo v době zápočtu pravomocné, neboť pravomocné není ani v současné době, když je předmětem žaloby podané dne 7.7.2014 u Krajského soudu v Plzni, kterou se domáhá jeho zrušení. Závěrem bylo požadováno zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 5.5.2014 a přiznání nákladů řízení bez specifikace.

Žalovaná ve svém obsáhlém vyjádření k žalobě dne 12.11.2014 zdůraznila, že teprve z jejího podnětu, kdy opakovaně vyzývala ruského nositele pojištění k prokázání doby pojištění a současně i k odstranění rozporů v počtu vždy různých časových období, které tento nositel pojištění v průběhu tohoto řízení vykazoval, se podařila prokázat doba pojištění získaná žalobkyní na území RF, s jejímž zápočtem již získala potřebnou dobu pojištění pro vznik nároku na starobní důchod podle § 31 zákona, nejednalo se tedy o liknavost žalované, což si žalobkyně stále odmítá připustit a uznat, ale o liknavost a nespolupráci ruského nositele pojištění, která odsunula přiznání starobního důchodu žalobkyni o několik let, v čemž dal žalované za pravdu i krajský soud ve svém rozsudku ze dne 30. 1. 2013, č.j. 16 Ad 67/2011-100, kterým sice zrušil rozhodnutí žalované a zavázal ji k novému rozhodnutí, avšak až poté, kdy ruský nositel pojištění konečně podal jednoznačné vyjádření ohledně možnosti zhodnocení doby pojištění žalobkyně získané na území RF. Také bylo uvedeno, že prostřednictvím Okresní správy sociálního zabezpečení v Chebu uplatnila žalobkyně dne 13.10.2006 žádost o předčasný starobní důchod dle § 31 zákona, na jejíž IV. straně projevila vůli přiznat starobní důchod od 22.1.2007 a prohlásila, že po jeho přiznání nebude vykonávat výdělečnou činnost. Je tak zcela jednoznačné, že žalobkyně si byla velmi dobře vědoma podmínek provázející přiznání starobního důchodu podle § 31 zákona, tudíž si byla plně vědoma i té skutečnosti, že v případě výdělečné činnosti po 11.1.2007 (správně 22.1.2007) nese odpovědnost za jednotlivé splátky vyplacené na starobním důchodu; probíhající přezkumné řízení ji nevyvazuje z objektivní odpovědnosti. Rovněž byl uveden přehled částek, které žalobkyni náležely a jaké byly vyplaceny od 22.1.2007 do 21.11.2014 (náleželo 379.255,-Kč a vyplaceno bylo 433.244,-Kč), tudíž došlo ke snížení výše přeplatku na 53.989,-Kč, což žalovaná napravila rozhodnutím ze dne 22.5.2014, ale změna výše přeplatku nemůže ovlivnit prokázaný fakt, že žalobkyni splátky na starobním důchodu nenáležely a je povinna je vrátit. Závěrem žalovaná setrvala na svém rozhodnutí ze dne 5.5.2014 a navrhla zamítnutí žaloby; dále uvedla, že se dopustila pochybení v rozhodnutí č. II. ze dne 7.3.2014, neboť při vyúčtování vycházela z období od 22.6.2008, zatímco měla jako počátek vzít datum přiznání starobního důchodu, tj. 22.1.2007.

Ze zasláního *dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobkyně* soud zjistil, že skutečnosti uvedené v napadeném rozhodnutí zejména ohledně průběhu celého řízení odpovídají obsahu spisu. Napadené rozhodnutí ze dne 5.5.2014 bylo zástupci žalobkyně JUDr. Turoňovi doručeno dne 7.5.2014 dle založené dodejky. Založeno je i ve vyjádření žalované zmíněné *rozhodnutí ze dne 22.5.2014 č.j. X, jímž byla žalobkyni uložena dle § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. povinnost vrátit ČSSZ přeplatek v částce 53989 Kč, který vznikl za období od 22.1.2010 do 22.9.2010 na starobním důchodu, a to do 8 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.*

Žalobkyně ve svém podání ze dne 22.12.2014 setrvala na svém názoru vyjádřeném v žalobě a zdůraznila, že žalovaná si musela být vědoma skutečnosti, že vyměření a hlavně vyplácení předčasného starobního důchodu je pro ni existenční záležitost, neboť pokud jí předčasný důchod nebude včas přiznán a vyplácen, musí tato skutečnost mít existenční důsledky pro její osobní život, proto pokud ve svém vyjádření argumentuje tím, že pracovala, ač prohlásila, že po přiznání předčasného starobního důchodu nebude vykonávat výdělečnou činnost, pak žalovaná opomíjí synalagmatický vztah uzavřeného závazku a povinností žalované, takže její tvrzení považuje za nemístný vtíp a urážku své osoby.

Poté žalovaná v *podání ze dne 5.3.2015* odkázala na vyjádření ze dne 12.11.2014 a zdůraznila, že po opakovaných urgencích doslova přinutila ruského nositele pojištění k jednoznačnému vyjádření vztahující se k době pojištění, kterou žalobkyně na území RF vykonávala, a kterou lze z pohledu ruských právních předpisů považovat za dobu pojištění, tudíž prodlení v důchodovém řízení žalobkyně nutno klást za vinu ruskému nositeli pojištění.

Následně žalobkyně v *podání ze dne 25.3.2015* setrvala na podané žalobě v plném rozsahu a zopakovala, že dle ní nejsou splněny zákonem stanovené podmínky pro to, aby žalovaná byla oprávněna požadovat vrácení vyplaceného důchodu.

Žalovaná poté dne 19.6.2015 uvedla přehled rozhodnutí vydaných ohledně žalobkyně počínaje rozhodnutím ze dne 26.6.2013 (*žaloba byla vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 16Ad 16/2014*) o přiznání starobního důchodu, jak žalobkyně požadovala, přes rozhodnutí č. I. (*žaloba byla vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 16Ad 47/2014*) a č. II. ze dne 7.3.2014, konče rozhodnutím ze dne 22.5.2014 s připomenutím, že rozhodnutím č. II. ze dne 7.3.2014 nebyla žalobkyni uložena povinnost k úhradě přeplatku, ta byla uložena až rozhodnutím ze dne 22.5.2014.

V *podání ze dne 20.7.2015* zástupce žalobkyně specifikoval požadované náklady řízení, které dosud vznikly na straně žalobkyně a požadoval celkem částku 11.011,-Kč dle § 7, § 9 odst. 2, § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., když se týkala částka 3.146,-Kč řízení před správním orgánem a částka 7.865,-Kč řízení před krajským soudem (*převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby, sepis vyjádření ze dne 12.11.2014, 5.3.2015 a 19.6.2015 (á 1.000,-Kč), 5 x režijní paušál (á 300,-Kč) a 21% DPH – 1.365,-Kč*), připojena byla i kopie osvědčení o registraci plátce DPH.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen *s.ř.s.*), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Podle § 31 odst. 2, 3 *s.ř.s.* ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Podle § 76 odst. 1 písm. a) *s.ř.s.* soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Dle § 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 *s.ř.s.* je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení; zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo; zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Do 31.12.2009 bylo v § 31 odst. 1, 2 a 3 zákona stanoveno, že pojištěnec má nárok na starobní důchod před dosažením důchodového věku též, jestliže

- a) získal dobu pojištění nejméně 25 let, a
- b) do dosažení důchodového věku mu ode dne, od něhož se starobní důchod přiznává, chybí nejvýše tři roky.

Starobní důchod podle odstavce 1 se přizná nejdříve ode dne podání žádosti o přiznání tohoto důchodu. Za den vzniku nároku na starobní důchod podle odstavce 1 se považuje den, od něhož je tento důchod přiznán.

Přiznání starobního důchodu podle odstavců 1 a 2 vylučuje nárok na starobní důchod podle § 29 a 30.

Dle § 118a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. jestliže důchod byl vyplacen neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel, protože příjemce důchodu nesplnil některou jemu uloženou povinnost, přijal důchod nebo jeho část, ačkoliv musel z okolností předpokládat, že byl vyplacen neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel, nebo vědomě jinak způsobil, že důchod nebo jeho část byl vyplácen neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel, má plátce důchodu vůči příjemci důchodu nárok na vrácení, popřípadě náhradu nesprávně vyplacené částky.

Žalobkyně se podanou žalobou z důvodů v ní uvedených domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované. V této věci pak soud zjistil, že rozhodnutí předcházející napadenému rozhodnutí má svým obsahem charakter toliko deklaratorní, když ve výrokové části pouze konstatuje, že žalovaná má vůči žalobkyni nárok na vrácení přeplatku v částce 90039 Kč, který vznikl za období od 22.6.2008 do 21.1.2010, avšak není vůbec uvedeno, o jakou dávku důchodového pojištění se jedná; ani z odůvodnění není patrné, z jakého důvodu se jedná o uvedené období, když byl vyplácen žalobkyni starobní důchod již od 23.5.2007 do 21.1.2010, ačkoliv nenáležel, jelikož žalobkyně vykonávala výdělečnou činnost před dosažením důchodového věku a navíc bylo závěrem uvedeno, že na úhradu přeplatku byl v souladu s ustanovením § 42 zákona č. 219/2000 Sb. použit doplatek starobního důchodu ve výši 132393 Kč, náležející na základě rozhodnutí ČSSZ č. I ze dne 7.3.2014, č.j. X, a

povinnost k úhradě přeplatku se tedy neukládá, přičemž není vůbec zjistitelné, proč citované bylo do odůvodnění uvedeno. Na základě uvedeného dospěl soud k závěru, že žaloba proti napadenému rozhodnutí ze dne 5.5.2014 je zcela důvodná, i když z jiných důvodů, než žalobkyní uvedených v žalobě. Soud totiž zjistil, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, protože žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla námitky žalobkyně a rozhodnutí č. II ze dne 7.3.2014 potvrdila, čímž i toto své rozhodnutí zatížila stejnou vadou. Ze strany žalované nedošlo k naplnění § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád*, v němž je uvedeno, že rozhodnutím správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách. Rovněž tak nebylo postupováno v souladu s § 68 odst. 2 věta první a odst. 2 správního řádu, dle něhož se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení a v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků. Žalovaná se v rozhodnutí ze dne 5.5.2014 sice vypořádala s námitkami žalobkyně, avšak zásadní nedostatky rozhodnutí č. II. ze dne 7.3.2014 zjištěné soudem neodstranila (*neuvezení konkrétní dávky a správného období /viz vyjádření žalované ze dne 12.11.2014/ ohledně vzniku přeplatku ve výrokové části, odůvodnění rozhodnutí neodpovídá výrokové části; nebylo vůbec uvedeno, kdy vlastně byly předmětné částky vyplaceny a jakým konkrétním jednáním žalobkyně způsobila důvod pro použití § 118a odst. 1 z.č. 582/1991 Sb., protože z rozhodnutí o námitkách vyplývá, že jí byl důchod vyplacen až v roce 2014 a nikoli vyplácen měsíčně v období od 22.6.2008 do 21.1.2010*), navíc i v odůvodnění rozhodnutí ze dne 5.5.2014 je např. uvedeno, že žalobkyně v období od 23.5.2007 do 31.12.2009 vykonávala výdělečnou činnost jako zaměstnanec v pracovním poměru, i když ze založených EL vyhotovených organizací LÉČEBNÉ LÁZNĚ, Mariánské Lázně a.s., za dobu trvání pracovního poměru od 23.5.2007 do 30.9.2012 a od 1.1 do 31.5.2013 a i z potvrzení této organizace ze dne 27.1.2014 vyplývá, že předchozí pracovní poměr trval od 17.5. do 31.10.2006, dále byl s žalobkyní původně sjednán pracovní poměr od 23.5. do 30.6.2007, který byl prodloužen do 30.9.2007 a od 1.10.2007 byl změněn na dobu neurčitou, kdy při nástupu 23.5.2007 žalobkyně uvedla, že nepobírá starobní důchod a v roce 2010 doložila rozhodnutí o zamítnutí žádosti o starobní důchod, ale do dne 27.1.2014 nenahlásila, že by starobní důchod pobírala, tudíž žalobkyně výdělečnou činnost vykonávala i po 31.12.2009, když důchodového věku dosáhla 22.1.2010.

Soud s ohledem na uvedené hodnotí napadené i jemu předcházející rozhodnutí jako nepřezkoumatelné, přičemž nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí zjišťuje soud ex offa a tato nepřezkoumatelnost je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí. K tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal; dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž by se námitkami žalobce musel věcně zabývat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*) ze dne 9.6.2004 sp.zn. 5A 157/2002 publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 359/2004). Žalobkyně nepřezkoumatelnost nenamítala. Protože soud zrušil napadené rozhodnutí z uvedených důvodů, nezabýval se věcně žalobními námitkami.

Ze shora uvedených důvodů byla podaná žaloba shledána důvodnou, proto **soud napadené rozhodnutí žalované ze dne 5.5.2014 i jemu předcházející rozhodnutí č. II ze dne 7.3.2011 bez jednání rozsudkem zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 věta první, odst. 3 a 4 a § 76 odst. 1, písm. a) s.ř.s.), jak vyplývá z výroku I. rozsudku**, pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti, což způsobuje vady řízení. Žalovaná však v této věci nevydá žádné nové rozhodnutí, jímž by realizovala tento rozsudek zdejšího soudu, jelikož již dne 22.5.2014 vydala rozhodnutí, jímž rozhodla o přeplatku starobního důchodu žalobkyně (viz shora), proto vydání dalšího rozhodnutí o tomtéž je naprosto nadbytečné. Soud pouze podotýká, že neshledal důvod k vydání rozhodnutí ČSSZ č. II. ze dne 7.3.2014, jelikož skutečnosti v něm uvedené bylo možno žalobkyni sdělit toliko formou podání/dopisu, neboť jím nebylo rozhodováno o právech a povinnostech žalobkyně ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s., ale pouze byl deklarován nárok ČSSZ na vrácení přeplatku důchodu. Dále soud poznamenává, že rozhodnutí o námitkách nabývá právní moci doručením účastníkům, tudíž případné podání žaloby u soudu nemá vliv na právní moc rozhodnutí.

Právním názorem soudu je žalovaná vázána, jak vyplývá z § 78 odst. 5 s.ř.s. a podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci k datu 5.5.2014.

O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Zástupce žalobkyně specifikoval náklady tohoto řízení v podání ze dne 20.7.2015 a soud shledal, že nárok je oprávněný toliko ohledně náhrady nákladů řízení před soudem v částce 6.292,-Kč za 4 úkony právní služby (á 1.000,-Kč za převzetí a přípravu zastoupení, sepis žaloby, sepis vyjádření ze dne 22.12.2014 a 25.3.2015), tj. 4.000,-Kč, za 4 režijní paušály (á 300,-Kč), tj. 1.200,-Kč a 1.092,-Kč (21% DPH z částky 5.200,-Kč, jmenovaný advokát je plátcem DPH), což je v zcela v souladu s § 7, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 a 14a odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*, ale sepis vyjádření k doplnění vyjádření žalované ze dne 19.6.2015 soud neuznal jako úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, jelikož v této věci nebylo soudu doručeno, protože vyjádření žalobkyně k uvedenému podání žalované ze dne 19.6.2015 bylo zástupcem žalobkyně zasláno a doručeno sice zdejšímu soudu, ale ve věci žalobkyně vedené pod sp. zn. 16Ad 47/2014. Rovněž soud nepřiznal požadované náklady řízení ohledně řízení před správním orgánem, jelikož dle § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhoduje pouze o náhradě nákladů řízení před soudem. Uvedenou částku je povinna žalovaná uhradit ve lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. *Zmeškání lhůty*

k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 22. července 2015

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně